

De Newfoundlander. ¹⁾

De hond, die bovenstaanden naam draagt, is een groot langharig dier. Vooral de zwarte Newfoundlanders worden tegenwoordig zeer gezocht.

Deze honden zijn uitstekende zwemmers, wat ze ook voor een groot deel te danken hebben aan de zwemvliezen tusschen de teenen. Door deze eigenschap bewijzen zij den mensch groote diensten. Menig-een werd door hen gered van den dood. Onbevreesd springen ze in het water de drenkelingen achterna en brengen de ongelukkigen veilig aan den kant.

Een Fransch philantroop, Mr. Bryon, wierp lang geleden het plan op, deze honden in Frankrijk op te kweeken, om dan een zeker getal langs de stroomen te stellen, waar ze zich zouden verdienen maken door het redden van drenkelingen of ook bij het dreggen naar verdronkenen.

Ik las eens een schetsje, waaruit ook bleek, hoe de Newfoundlanders geneigd zijn drenkelingen aan wal te brengen. Op een brug zat zulk een hond een beentje af te kluiven, toen hij gestoord werd door een groote bulldog, welke ook eetlust had en 't beentje wilde rooven. Maar de Newfoundlander dreef nu juist de naastenliefde zoover niet, dat hij zich zijn smakelijke brokjes zonder slag of stoot liet ontnemen.

Er onstond een hevig gevecht, dat echter spoedig eindigde... wijl beide kampers van de brug in het water rolden.

Voor den Newfoundlander beteekende die onverwachte ontkenning al zeer weinig; door even de pooten uit te slaan, was hij weer aan

---

¹⁾ Spreek uit: njoefaundlender.

den kant; daarna eens het lijf geschud, zoodat de druppels naar alle zijden wegstoven en onze gast wist al niet meer, dat hij een bad genomen had.

Maar de bulldog kwam er zoo gemakkelijk niet af. Zwemmen scheen een kunst te zijn, die hij niet zoo goed verstond als beentjes rooven. Hij worstelde om boven te blijven, wat hem niet te best gelukte en er bestond ernstig gevaar, dat hij zijn graf zou vinden nabij die brug, waar hij zijn misdaad pleegde. Gelukkig was de Newfoundlander geen haatdrager, en toonde hij zich beter dan menig mensch, die kwaad met kwaad vergeldt.

Hij keerde terug in het water, zwom naar den bulldog, greep hem met den bek vast en bracht hem veilig aan den kant.

Beide dieren staarden elkaar een wijle aan, waarna elk vreedzaam zijns weegs ging.

Ook aan schipbreukelingen hebben de Newfoundlanders menigen keer uitstekende hulp betoond.

Dikwijls geraakt een vaartuig, dat door storm uit zijn koers geslagen wordt, op zandbanken of rotsen nabij de kust, en is het onherroepelijk verloren, daar wind en golven het in stukken slaan. Wee dan den armen opvarenden! Hoe moeten ze gered worden? De bootjes uitzetten mislukt dikwijls, daar deze tegen het wrak tot splinters geslagen worden. Ook zijn de sloepen vaak te weinig in aantal.

Er wordt getracht schip en land door een lijn te verbinden, waarlangs de in nood verkeerenden naar wal kunnen glijden. Met een vuurpijl schiet men die lijn naar het schip. Maar eilaas, al te dikwijls mist deze het doel, en als een speelbal der baren, wordt hij ver weggedreven!

Welnu, menigmaal heeft een Newfoundlander die verbinding tot stand gebracht. Met de redlijn rond zijn harig lijf, ploft het trouwe dier in de woeste zee, verleent het zijn hulp om zooveel ongelukkigen aan een vreeselijken dood te onttrekken.

Andere hondenrassen zijn soms bevreesd van het water.

Onlangs las ik een dagblad, dat van een zinkend schip, de bemanning

zich in booten redde. Bij 't weg varen weerklonk een droef geblaf.

Men had den sloopshond vergeten. Ginds stond nu het arme dier, met de voorpooten tegen de verschansing en akelig klonk zijn huilen den zeelieden in het oor.

Men wenkte hem toe, meenende, dat hij wel in 't water springen en naar de boot zwemmen zou. Maar het radelooze beest durfde dien sprong niet wagen.

Hun hond achterlaten.... dat konden de pikbroeken over hun hart niet verkrijgen! Snel voeren ze naar hun vaartuig terug. Nog werd het dier door vrees weerhouden. Toen klom een matroos langs een ahangend touw aan boord en haalde den hond van het wrak.

De Newfoundlandster dankt zijn naam aan het eiland, dat aldus heet en waarvan, naar men zegt, hij afkomstig zijn zou. Liefhebbers betalen voor hem gaarne een goeden prijs.

Hij is een sterk en forsch dier, met breeden, langen kop, hangende ruig behaarde ooren, krachtigen hals, sterke borst, kloeke pooten. Zijn lijf is bedekt met lange, dikke, kroezelige haren.

De Newfoundlandster gaat niet alleen te water, als hij moet, neen hij is een hartstochtelijk liefhebber van zwemmen. Uren lang kan hij in 't water blijven en uitmuntend zwemmen. En of het winter of zomer is, of hij tegen of met stroom zwemt, het schijnt hem om 't even. Bijzonder verheugd toont hij zich, als zijn meester zich met hem te water begeeft; dan wil hij spelen, zwemt zijn baas vooruit, komt hem weer tegemoet, duikt onder hem door.

Voor kinderen is hij al heel zacht en waakt trouw over hen. De Newfoundlandster is goedig, maar voor wie hem opzettelijk plagen wil, kan hij echter gevaarlijk worden.

HEBT DE DIEREN LIEF

Lod. Opdebeeck Antwerpen

HEBT DE DIEREN LIEF

VERHALEN UIT HET LEVEN VAN DIEREN

DOOR

JAN VERBEKE.

